

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten.

P. Munch: Under første Behandling af Finanslovforslaget udtalte jeg for mit Vedkommende nogen Beklagelse af, at den nye Finansplan, der forelagdes af Finansministeren, var ledsaget af saa mangelfulde Oplysninger. Fra det Udvalgs Side, som har været nedsat til Behandling af Lovforslaget om Formue- og Indkomstskat, har man nu bestræbt sig for at tilvejebringe fyldigere og bedre Oplysninger end dem, der ledsage Lovforslaget. Desværre maa jeg sige, at det kun delvis er lykkedes os at opnaa, hvad vi have ønsket i saa Henseende. Vi have faaet opklaret, hvorledes nogle af de Fejl i de oprindelige Oplysninger, som man her i Salen har gjort opmærksom paa, ere fremkomne, men i øvrigt har den Besked, vi have faaet, været en Smule sparsom.

Jeg skal først nævne en Gruppe Oplysninger vedrørende det, man plejer at kalde Skat paa Skatten. Baade af det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) og af mig blev det i sin Tid gjort gældende, at den Beregning man i denne Henseende havde anstillet, aabenbart var forkert. Vi have nu faaet en temmelig indgaaende Redegørelse for, hvorledes man er kommen til det Resultat, at Skatten paa Skatten kun skulde betyde et Tillæg paa 4 pCt. i alt. I denne Redegørelse indrømmer Finansministeren i Virkeligheden, at Beregningen fører ikke til 4 pCt., men derimod til 7 pCt. og dette endda til Trods for, at man ikke har taget Hensyn til, at netop denne Skat paa Skatten i det store og hele vilde blive beskattet med en højere Procent end den almindelige Gennemsnitsprocent. Jeg tror da, at man uden Overdrivelse kan sige, at Fejlen ikke blot svarer til Forskellen mellem 7 pCt. og 4 pCt., men at den i Virkeligheden er endnu større. Det Beløb, der vilde komme ind, hvis man havde indført Skat paa Skatten, vilde være blevet mere end dobbelt saa stort, som man beregnede. Dog maa jeg her gøre et Forbehold. I den Skrivelse, hvori Finansministeren har svaret paa Forespørgselen om dette Punkt, føjer han til, at naar man har beregnet Resultatet saa lavt, er det, fordi man er gaaet ud fra, at hvis man indfører Skat paa Skatten, vilde Ligningen blive i højere Grad fejlagtig, end

den tidligere har været. Jeg maa sige, at det vilde være et smukt Resultat og en højst vidunderlig Begrundelse for at indføre en saadan Skat paa Skatten. Men hele dette Spørgsmaal har jo noget tabt Interessen, fordi Forholdet er blevet dette, at Skatten paa Skatten er bleven, om jeg saa maa sige, forladt af Guder og Mennesker; den er opgiven fra alle Sider i Udvalget, og der er vel ikke foreløbig nogen Udsigt til, at den skulde komme frem igen.

Den næste Gruppe Oplysninger, som jeg har Grund til at gøre nogle Bemærkninger om, er den lille Tabel, vi have faaet over sociale Udgifter. Ogsaa paa dette Punkt øvedes der under tidligere Forhandlinger ret stærk Kritik af, hvad der blev fremsat i saa Henseende fra den højtærede Finansministers Side. Vi have nu faaet en Tabel over disse Udgifter, som ærede Medlemmer ville finde i Betænkningen. Hvis de Herrer ville undersøge Karakteren af disse Udgifter, ville De lægge Mærke til, at naar man tager den første Gruppe, „De egentlig sociale Udgifter“, skyldes den væsentligste Del af den Stigning, paa hvilken den højtærede Finansminister lagde saa megen Vægt, ingenlunde ny Lovgivning i Tiden efter 1901. Det hele, der skyldes ny Lovgivning i denne Tid, er 2,850,000 Kr.; alt det andet, der findes af Stigning i de senere Aar, er ikke andet end Konsekvensen af gammel Lovgivning, som ganske rolig er gaaet videre. Saa er der ganske vist en Ting til; det er den Femtedel af de Udgifter, der gaa til Laan til Landarbejdere, som Finansministeren har opstillet mellem de sociale Udgifter; men jeg tror dog, det er en noget ejendommelig Ting at henføre dem derunder. Tage vi de andre Udgifter, den anden Gruppe, som Finansministeren kalder „Andre humane Udgifter“, ville de Herrer lægge Mærke til, at den Stigning, der findes der, aldeles overvejende skyldes Udviklingen af Folkeskolevæsenet; og det ligger dog meget fjernt fra vor Bevidsthed herhjemme at regne det til, hvad man kunde kalde sociale Udgifter. En anden væsentlig Del er Udgifterne til det offentlige Lægevæsen, som det ligeledes ligger meget fjernt at drage ind under sociale Udgifter. Jeg tror derfor, at det Billede, den højtærede Finansminister i sin Tid, da han fremsatte Lovforslagene, gennem sine Udtalelser gav af vor sociale Udgifter, bekræftes lidet ved den Tabel, han har tilstillet Udvalget. Det virkelige For-